

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
19. februar 1998

Sag T-3/97

**Anna Maria Campogrande
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – meddelelse om en ledig stilling – den ledige stillings
indplacering i lønklasse – udnævnelse til en stilling som kontorchef i
stillingsgruppe A4/A5 – ugyldighed af Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988
– afvisning af ansøgning«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 215

Angående: Annullation af Kommissionens beslutning om at udnævne Cesare De Montis til chef for kontor 2 (»Andespagten«) under direktorat A (»Latinamerika«) i Generaldirektorat IB (Eksterne Forbindelser: Det Sydlige Middelhavsområde, Mellemøsten, Latinamerika, Syd- og Sydøstasien og Nord-Syd-samarbejde) og af Kommissionens afgørelse om at afvise sagsøgerens ansøgning om stillingen.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren, der er ekspeditionssekretær i Kommissionens tjeneste, har siden den 1. januar 1992 været indplaceret i lønklasse A4, løntrin 5. Siden september 1975 har hun været tilknyttet Generaldirektoratet Eksterne Forbindelser (GD I), hvor hun på nuværende tidspunkt er ansvarlig for »desk Uruguay«.

I henhold til artikel 4 og 29 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) offentliggjorde Kommissionen i oversigten over ledige stillinger nr. 39 af 14. december 1995 meddelelse om en ledig stilling KOM/141/95 (meddelelsen om den omtvistede ledige stilling) som chef for kontor 2 (»Andespagten«) under Direktorat A i Generaldirektorat IB (Eksterne Forbindelser: Det Sydlige Middelhavsområde, Mellemøsten, Latinamerika, Syd- og Sydøstasien og Nord-Syd-samarbejde) (GD IB) (enhed IB.B.2). Denne meddelelse præciserede, at indehaveren af stillingen skulle varetage forbindelserne med de pågældende lande. For så vidt angår de krævede kvalifikationer anførtes det i meddelelsen: »Kendskab til eksterne forbindelser og samarbejdspolitik. Forhandlingsevner i et internationalt miljø. Erfaring med gruppeledelse.«

Den 9. januar 1996 ansøgte sagsøgeren om stilling KOM/141/95. Ved notat af 12. januar 1996 fremsendte hun en kopi af sin seneste bedømmelsesrapport til sekretæren for Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter »udvalget«).

Ved skrivelse af 30. januar 1996 meddelte sekretæren for udvalget sagsøgeren, at »ved afslutningen af sit arbejde og uden at foregribe den endelige afgørelse, der foretages af ansættelsesmyndigheden for besættelsen af den pågældende stilling, er [udvalget] fremkommet med følgende udtalelse:

- for så vidt angår de indgivne ansøgninger og gennemgangen af disse, kan Deres ansøgning ikke tages i betragtning ved denne lejlighed«.

Ansættelsesmyndigheden gav den 7. marts 1996 sagsøgeren meddelelse om sin afgørelse om, at hendes ansøgning ikke ville blive imødekommet. Ansættelsesmyndigheden udnævnte til stillingen ved forflyttelse Cesare De Montis, tjenestemand i lønklasse A5, som gjorde tjeneste i GD I, og som siden 1995 havde været ansvarlig for koordinering af økonomisk bistand til Tyrkiet, Malta og Cypern.

Den 6. maj 1996 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over udnævnelsen af Cesare De Montis til den omtvistede stilling, over ansættelsesmyndighedens dertil relaterede afgørelse dateret 7. marts 1996 om ikke at udnævne hende til stillingen, over ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indplacere den pågældende stilling i stillingsgruppe A4/A5 samt over Kommissionens afgørelse KOM(88)PV 928 af 19. juli 1988 om besættelse af stillinger på mellemliderplan, offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 578 af 5. december 1988, som ændret ved Kommissionens afgørelse af 28. juni 1995 offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 898 af 7. juli 1995 (herefter »afgørelsen af 19. juli 1988«).

Den 2. oktober 1996 afviste Kommissionen denne klage.

Sagens realitet

Det første anbringende vedrørende retsstridigheden af afgørelsen af 19. juli 1988

Den første del af det første anbringende om overtrædelse af vedtægtens artikel 5 og dennes bilag I

Ved en procedure for besættelse af en stilling på mellemliderplan i Kommissionen bestemmes det i punkt 3.1 i afgørelsen af 19. juli 1988, at indplaceringen af den pågældende stilling afgøres efter betydningen af de opgaver, der er tillagt den pågældende enhed. Retten bemærkede, at denne regel ikke indebærer, at beskrivelsen af arbejdsopgaverne, der er gentaget i bilag 2 til den nævnte afgørelse, indeholder særlige kriterier, der gør det muligt at vurdere væsentligheden af de opgaver, der er forbundet med den pågældende stilling. Selv om afgørelsen om at indplacere en stilling som kontorchef i en lønklasse skal træffes under hensyntagen til betydningen af den pågældende enheds opgaver, medfører dette ikke altid, at arbejdsopgaverne for kontorchefen skal fastsættes på samme måde som de for lønklassen angivne. Det er foreneligt med vedtægtens artikel 5 og dennes bilag I at give samme beskrivelse af arbejdsområderne for kontorchefer, uanset om de bestrider stillingen som kontorchef i stillingsgruppe A3 eller stillingen som ekspeditionssekretær i stillingsgruppe A4/A5 (præmis 30 og 31).

Henvisning til: Domstolen, 28. september 1983, forenede sager 193/82-198/92, Rosani m.fl. mod Rådet, Sml. s. 2841, præmis 11; Retten, 17. maj 1995, sag T-10/94, Kratz mod Kommissionen, Sml. II, s. 1455, præmis 53, Retten, 17. maj 1995, sag 16/94, Benecos mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 335.

Anden del af det første anbringende om magt- eller procedurefordrejning

Begrebet magtfordrejning har et helt præcist indhold og sigter til det tilfælde, hvor en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil den har fået dem tillagt. En afgørelse er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må

antages, at afgørelsen er truffet for at forfølge andre formål end de angivne (præmis 38).

Henvisning til: Retten, 16. oktober 1996, sag T-56/94, De Santis mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1325, præmis 37.

Retten bemærkede i den forbindelse, at nedsættelsen af aldersniveauet i tjenestegrupperne indgik blandt de mål, som Kommissionen forfulgte med dens afgørelse af 19. juli 1988. Ved at forfølge dette mål kunne Kommissionen kun have gjort sig skyldig i magtfordrejning, hvis nedsættelsen af aldersniveauet i de pågældende tjenestegrupper var vanskeligt forenelig med tjenestens interesse, af hensyn til hvilken der var givet Kommissionen kompetence til at vedtage afgørelsen af 19. juli 1988 (præmis 40 og 41).

Retten udtalte, at da formålet med nedsættelsen af aldersniveauet i tjenestegrupperne ikke havde medført, at Kommissionen havde undladt at forfølge de andre formål, der var angivet i bemærkningerne til afgørelsen af 19. juli 1988, og da der alene tages hensyn til de med henblik på dette formål angivne kriterier, såfremt sammenligningen af kvalifikationer ikke er afgørende, kan nedsættelsen af aldersniveauet i tjenestegrupper ikke anses for at være uforenelig med tjenestens interesse (præmis 44).

Tredje del af det første anbringende om overtrædelse af princippet om, at afgørelsen af, hvorledes den ledige stilling skal indplaceres, nødvendigvis må være objektiv

Retten bemærkede, at afgørelsen af 19. juli 1988, som ændret den 28. juni 1995, giver mulighed for, at udvalget og ansættelsesmyndigheden kan få kendskab til de mulige ansøgere til en ledig mellemliderstilling i Kommissionen, før den nævnte stilling indplaceres i lønklasse. Dette påvirker ikke det forhold, at den nævnte indplaceringsprocedure nødvendigvis må være objektiv. For det første kan Kommissionen sørge for, at udvalget til stadighed holdes orienteret om institutionens menneskelige ressourcer for at kunne udføre denne opgave på den mest udførlige

og fuldstændige måde. Endvidere indgik de oplysninger, der var tale om, i varetagelsen af rimelige og legitime interesser hos et organ, der er ansvarlig for forvaltningen af de menneskelige ressourcer i en institution. Selv om det forudsattes, at afgørelsen af 19. juli 1988 bør kendes ulovlig, idet den tillader udvalget og ansættelsesmyndigheden at blive orienteret om potentielle ansøgere til mellemliderstillinger i Kommissionen, kan Fællesskabets retsinstanser for det andet ikke efterprøve, om generaldirektøren for Personale og Administration i Kommissionen og generaldirektøren, under hvem den ledige stilling henhørte, havde taget hensyn til deres viden om de menneskelige ressourcer i Kommissionen og i det pågældende generaldirektorat, da de i udvalget traf afgørelse om indplaceringen af den ledige stilling, medmindre der forelå bevis for, at de havde truffet deres afgørelse med henblik på at begunstige en potentiel kandidat i forhold til andre (præmis 55, 56 og 59).

Fjerde del af det første anbringende om tilsidesættelse af princippet om, at alle tjenestemænd gives mulighed for at gøre karriere inden for sin institution, og af vedtægtens artikel 5, stk. 3

Princippet om, at enhver tjenestemand skal have mulighed for at gøre karriere inden for sin institution, indebærer, at såfremt ansættelsesmyndigheden har til hensigt at besætte ledige stillinger, skal den ifølge vedtægtens artikel 29 først tage mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen i betragtning og dernæst mulighederne for at gennemføre en intern udvælgelsesprøve inden for institutionen. Ved den således fastsatte prioritering udtrykkes selve grundsætningen om ansatte tjenestemænds adgang til at gøre karriere. Retten udtalte, at når dette toges i betragtning, kunne de anbringender, som sagsøgeren havde fremsat under sagen, ikke godtgøre, at der var sket en tilsidesættelse af det påberåbte princip, eftersom anbringenderne ikke vedrørte den i vedtægtens artikel 29 fastsatte prioriteringsorden (præmis 65).

Henvisning til: Domstolen, 13. december 1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149, præmis 19; Retten, 12. februar 1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, præmis 24.

Vedtægtens artikel 5, stk. 3, bestemmer, at »tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet samme ansættelses- og karrierevilkår« (præmis 66).

Den regel, der indeholdes i punkt 3.2, stk. 2, i den nye version af afgørelsen af 19. juli 1988, og som bestemmer, at »i tilfælde af besættelse af en stilling som kontorchef eller konsulent, der medfører en forfremmelse fra lønklasse A4 til A3, skal ansøgerne have en behørig ledelseserfaring«, indebærer ikke, at der gælder andre vilkår for sagsøgerens karriere end dem, som gælder for yngre tjenestemænds karriere. Alle tjenestemænd i lønklasse A4 bør opfylde denne betingelse for at blive forfremmet til lønklasse A3, og tjenestemænd i lønklasse A5 skal først forfremmes til lønklasse A4, førend de kan forfremmes til lønklasse A3, forudsat de opfylder kravet om den nødvendige ledelseserfaring. I øvrigt har tjenestemænd ingen subjektiv ret til forfremmelse, selv om de opfylder samtlige krav hertil (præmis 67).

Henvisning til: Retten, 6. juni 1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 739, præmis 67.

Retten udtalte herom, at de karriereprofiler, der var gengivet i bilag I til afgørelsen af 19. juli 1988, vedrørte yngre tjenestemænd, der havde udvist et særligt potentiale, og var udtryk for Kommissionens generelle ønske om at nedsætte alderen i sine tjenestegrupper. For at disse karriereprofiler kan have en diskriminerende virkning med hensyn til alder over for de tjenestemænd, der kan udnævnes til at besætte mellemliderstillinger, skal der være tale om et eksklusivt udvælgelses-kriterium, dvs. et kriterium, der udelukker alle andre udvælgelseskriterier, som f.eks. en sammenlignes af de forskellige kandidaters kvalifikationer som angivet i vedtægtens artikel 45. Retten udtalte, at dette ikke var tilfældet, idet hensyntagen til disse karriereprofiler alene var én mulighed blandt flere, som udvalget råder over. Sagsøgeren havde således ikke godtgjort, at afgørelsen af 19. juli 1988 i denne henseende havde tilsidesat vedtægtens artikel 5, stk. 3 (præmis 68, 69 og 70).

Det andet anbringende om, at afgørelsen om indplaceringen af den ledige stilling i lønklasse er retsstridig

En sagsøger, der i forbindelse med en ansættelsesprocedure anlægger sag til prøvelse af senere akter, kan påberåbe sig ulovligheden af forudgående akter, der er tæt forbundne med disse, idet man dog ikke i forbindelse med en sådan procedure kan kræve, at den pågældende anlægger lige så mange sager som antallet af retsakter, der under proceduren kan være af bebyrdende karakter. Retten udtalte således, at sagsøgeren havde ret til under nærværende procedure at gøre gældende, at afgørelsen om indplacering af den ledige stilling i lønklasse var retsstridig (præmis 81 og 83).

Henvisning til: Domstolen, 11. august 1995, sag C-448/93 P, Kommissionen mod Noonan, Sml. I, 2321, præmis 17.

Retten bemærkede endvidere, at da ansættelsesmyndigheden råder over en vid skønsmæssig beføjelse ved indplaceringen af den ledige stilling i lønklasse, måtte Rettens prøvelse i dette tilfælde begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af de forhold, den kunne have lagt til grund for sin skønsmæssige afgørelse, havde holdt sig inden for rimelige grænser og ikke havde anvendt sin kompetence åbenbart fejlagtigt. Retten kunne således ikke foretage en vurdering af, i hvilken lønklasse stillingen burde indplaceres, der kunne erstatte ansættelsesmyndighedens vurdering (præmis 84).

Henvisning til: Retten, 9. februar 1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 83, præmis 46.

Retten udtalte, at sammenligningen af enhederne i direktorat B, som sagsøgeren havde foretaget, ikke beviste, at ansættelsesmyndigheden havde anvendt sin beføjelse på en åbenbart fejlagtig måde ved at indplacere stillingen som kontorchef for enhed IB.B.2 i lønklasse A4. På grundlag af de bedømmelseskriterier, som sagsøgeren havde anvendt for at bestemme den indbyrdes vigtighed af hvert kontor, var stillingen som chef for det vigtigste kontor i dette direktorat, nemlig kontor IB.B.1 (Centralamerika, Mexico og Cuba), for det første besat med en tjenestemand i

lønklasse A4. For det andet fremkom kontorerne IB.B.2 og IB.B.3 ved opdelingen af det tidligere kontor »Sydamerika«, hvis tidligere chef, der var tjenestemand i lønklasse A3, nu bestrider stillingen som kontorchef for IB.B.3. Det forhold, at den pågældende tjenestemand er udnævnt i lønklasse A3, kunne ikke godtgøre, at ansættelsesmyndigheden havde anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn (præmis 85, 86 og 87).

Retten bemærkede herved, at det var ikke nødvendigt at undersøge nærmere, på hvilket niveau stillingen som chef for kontor IB.B.3 skulle være indplaceret, såfremt den blev ledig, idet den aktuelle besættelse af denne stilling med en tjenestemand i lønklasse A3 ikke i sig selv udelukkede, at ansættelsesmyndigheden kan udøve sin vide skønsbeføjelse ved valget af lønklasse for en sådan stilling, hvis denne eventuelt senere skulle blive ledig (præmis 88).

Det tredje anbringende om retsstridigheden af meddelelsen om den omstridte ledige stilling

Retten bemærkede herom, at meddelelsen om den ledige stilling har til formål dels at informere de interesserede parter på en så præcis måde som muligt om de krav, der stilles til dem, der skal have den ledige stilling, for at disse parter kan vurdere, om der er grundlag for, at de indgiver en ansøgning, og dels at fastlægge den retlige ramme, inden for hvilken ansættelsesmyndigheden skal foretage den sammenligning af ansøgenes fortjeneste, som er bestemt i vedtægtens artikel 45, stk. 1. Endvidere må der sondres mellem den rolle, meddelelsen om den ledige stilling spiller, og den rolle, et senere dokument, der gentager beskrivelsen af den pågældende stilling, har. Sidstnævnte har til formål på uformel måde at holde institutionens personale informeret om de begivenheder, der har betydning for institutionens arbejde (præmis 100, 101 og 102).

Henvisning til: Benecos mod Kommissionen, a.st., præmis 19.

Retten udtalte endvidere, at beskrivelsen af stillingen som kontorchef for enhed IB.B.2 i meddelelsen om den omstridte stilling var grundlaget for sagsøgerens

ansøgning, og at den var tilstrækkelig klar til, at der kunne foretages en sammenligning af kvalifikationerne, og til at begrunde, at sagsøgerens ansøgning blev afvist, og Cesare De Montis blev udnævnt (præmis 103).

Det fjerde anbringende om utilstrækkelig begrundelse af afgørelsen om at afvise sagsøgerens ansøgning

Ved vurderingen af, om en begrundelse er tilstrækkelig, må der lægges vægt på den sammenhæng, i hvilken den anfægtede afgørelse er blevet truffet. En generel begrundelse, der kun vedrører proceduren, kan således ikke anses for at være tilstrækkelig, hvis ansættelsesmyndigheden ikke senest ved sin afgørelse om at afvise klagen angiver en individuel og relevant begrundelse for, at den pågældende tjenstemands ansøgning ikke er blevet imødekommet (præmis 112).

Henvisning til: Domstolen, 14. februar 1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 16; Retten, 5. juni 1992, sag T-26/90, Finsider mod Kommissionen, Sml. II, s. 1789, præmis 72; Retten, 3. marts 1993, sag T-25/92, Sml. II, s. 201, præmis 25; Benecos mod Kommissionen, a.st., præmis 33 og 35.

Retten bemærkede, at ansættelsesmyndigheden i sin udførlige afvisning af sagsøgerens klage ikke kun havde givet en generel begrundelse, der alene vedrørte proceduren. Den fremhævede, at sagsøgerens ansøgning var blevet afvist, fordi hendes kvalifikationer med hensyn til ledelse og diplomati ikke var bedre end den valgte ansøgers. Disse to sammenligningskriterier måtte følgelig anses for at udgøre en individuel og relevant begrundelse, der krævedes for at opfylde pligten til at give en tilstrækkelig begrundelse af beslutningen om at afvise sagsøgerens ansøgning (præmis 113).

Det femte anbringende om en åbenbart fejlagtig vurdering af Cesare De Montis' kvalifikationer

For at vurdere ansøgernes kvalifikationer og fortjenester, der skal tages i betragtning, råder ansættelsesmyndigheden over et vidt skøn i forbindelse med en beslutning om en udnævnelse, som sker via forfremmelse eller forflyttelse. Kontrollen ved Fællesskabets retsinstanter i den henseende er begrænset til spørgsmålet, om administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Fællesskabets retsinstanter kan således ikke selv foretage en bedømmelse af ansøgernes kvalifikationer og fortjenester, der kan erstatte ansættelsesmyndighedens bedømmelse (præmis 122).

Henvi sning til: Retten, 8. juni 1995, sag T-496/93, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 405, præmis 39.

Retten fandt således, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at ansættelsesmyndigheden havde overtrådt grænserne for dens skøn eller havde anvendt dette åbenbart fejlagtigt ved at udnævne Cesare De Montis til chef for kontor IB.B.2 (præmis 127).

Konklusion:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.